

Broken Kayfabe

ברוקן קייפייב

קרן שביט
בשיתוף עדי עמרי

אוצרים: סלה-מנקה

מרכז לאמנות ומדיה מעמותה. במסגרת אמנות
בצומת, פסטיבל הקולנוע ה-33, 2016
בית הנסן

ברוקן קייפייב (2012-2016)

צילום סטילס: קרן שביט וצילומי ארכיון

צילום אחד נעשה בשיתוף פעולה
עם טים שצקי

טקסט, וידאו: קרן שביט ועדי עמרי

מוזיקה וסאונד: עדי עמרי

קריינות: מתאבק לשעבר בובי פולטון
(מצמד הפנטסטיקס)

אנימציה: נדב טל

קולות: גיל עמרי, אורית שביט, אבנר שקד,
עדי עמרי, קרן שביט.

פיג (2016, 35:50)

תסריט ובימוי: קרן שביט

צילום: קרן שביט, קרי קוטי, ברי אורוויין,
עדי עמרי, טים שצקי, ד.ב.

עריכה: קרן שביט, עדי עמרי

תודה מיוחדת לכל התומכים המקסימים שהשתתפו
בפרויקט גיוס המימון לסרט:
Last Chance for a Slow Dance

חיי מדף (2013, 12:35)

תסריט ובימוי: קרן שביט

צילום: עדי עמרי

מוסיקה: עדי עמרי

עריכה: קרן שביט, עדי עמרי

מרכז לאמנות ומדיה מעמותה

הנהלה אמנותית: קבוצת סלה-מנקה

מנהל טכני: ניר יהלום

אסיסטנטיות: גרייס רדפורד
וקלמנס טורפין - טורדו

התערוכה בתמיכת מועצת הפיס לתרבות
ולאמנות, קרן משפחת אוסטרובסקי,
ומנהל התרבות

Keren Shavit
in collaboration with Adi Omry

Curators: Sala-manca

Mamuta Art and Media Center, in the frame of
Intersections, Jerusalem Film Festival 33, 2016
Hansen House

Broken Kayfabe (2012-2016)

Photography: Keren Shavit and archive

One image made in collaboration
with Tim Schutsky

Text and Video: Keren Shavit and Adi Omry

Music and Sound: Adi Omry

Narration: Former wrestler Bobby Fulton
(from The Fantastics)

Animation: Nadav Tal

Voices: Gil Omry, Orit Shavit, Avner Shaked,
Adi Omry, Keren Shavit

FIG (2016, 35:50)

Film by Keren Shavit

Cinematography: Keren Shavit, Kari Koty,
Barry Orvin, Adi Omry, D.B, Tim Schutsky

Editing: Keren Shavit, Adi Omry

Music: The Dance Initiative, Kari Koty,
Keren Shavit

A special thank you to all the lovely supporters
who participated in the fund-raising project:
Last Chance for a Slow Dance

Shelf Life (2013, 12.35)

Film by Keren Shavit

Cinematography: Adi Omry

Music: Adi Omry

Editing: Keren Shavit, Adi Omry

Mamuta Art and Media Center

Artistic Directors: Sala-Manca Group

Technical manager: Nir Yahalom

Assistants: Grace Redford,
Clemence Tourpin-Toussad

The exhibition was made possible with the
support of Mifal Ha'pais Council for Culture
and the Arts, the Ostrovsky Family Fund,
and the Ministry Of Culture

Gdaliahu Alon 14, Jerusalem • mamuta.org

מפעל הפיס
דברים טובים מחיללים כאן
בסיוע מועצת הפיס לתרבות ולאמנות

JFF 33

הנסן
Hansen

Broken Kayfabe

North Carolina. Brooklyn. Dallas. Keren meets a family on the subway. She meets another family when she wants to learn how to play the harmonica. She is drawn to them. They are drawn to her. She asks to film in their homes. To film *them*. In exchange, in one case, she is asked to come to the local church every Sunday for two months. In another case, she moves to North Carolina with the family she has just met.

Who is she to them? She is Trixie the lover, or mom Trixie, or sister Trixie. And so the game begins. She asks them to tell her everything they don't like about her. They write letters to her and start rehearsing. They play with reality. Everyone films and everyone acts... or are they acting?

She asks permission to eat their leftovers. This is the starting point of “Shelf Life.” She eats the leftovers and in return she will surrender herself. Change her identity. Keren will give herself up entirely, in order to get what she is looking for. What she needs. Examining different family models. She looks not to be loved, and to receive only the leftovers. The entire world is an edge. A cinematographer can become a character, a member of the family. Trixie the whore is Keren the artist. She eats the leftovers of the family, which in return, ask of her to take part in the filming of their own horror screenplay, which we will not get to see. (The screenplay and footage are the property of the “father” in “Shelf Life”).

Between the films is the continual body of work “Broken Kayfabe”, made in collaboration with Adi Omry. It embodies a narrative that links the two films. A narrative involving the Von Erich Brothers — pro wrestlers from Dallas, Texas — and an Israeli girl named Peti, who loves and admires them. Peti wants to be a part of the renowned wrestling family, this is her teenage dream. A fantasy that takes the form of a fictional story, through which Keren photographs and documents. One by one, the Von Erich brothers commit suicide. This is not fiction. Keren looks for other families through which she may raise questions about her familial status and relationship with them. Keren sells herself senseless. “What’s there not to like about her (Trixie),” says Danny.

Lea and Diego (Sala-manca)

ברוקן קייפייב

נורת' קרוליינה. ברוקלין. דאלאס. קרן פוגשת משפחה ברכבת התחתית, פוגשת משפחה כשהיא מבקשת ללמוד לנגן על מפוחית פה. היא נמשכת אליהן. הן נמשכות אליה. מבקשת מהן לצלם בביתן. לצלם אותן. בתמורה לאפשרות להיכנס ולצלם היא תיאלץ להתייצב בכנסייה המקומית במשך חודשיים, או תעבור מרצונה לגור בבית של משפחה זרה מנורת' קרולנייה.

מה היא עבורם? היא טריקסי המאהבת ולחילופין אמא טריקסי או טריקסי האחות. והמשחק מתחיל. היא מבקשת מהם שיאמרו כל מה שלא אוהבים בה. הם כותבים לה מכתב ועושים חזרות. הם משחקים במציאות. כולם מצלמים וכולם משחקים. ואולי לא? היא מבקשת לאכול מהשאריות שלהם. זאת נקודת המוצא לסרט “חיי מדף”. קרן מקבלת את השאריות ובתמורה צריכה לוותר. לשנות את זהותה. קרן תיתן את כולה כדי לקבל מה שהיא מחפשת. מה שהיא צריכה. בוחנת כך מודלים אחרים של משפחה. היא מחפשת שלא יאהבו אותה, שישאירו לה שאריות. כל העולם כולו קצה. הצלמת וידאו יכולה להפוך לדמות, לבת משפחה. טריקסי הזונה היא קרן האמנית, היא אוכלת את פירורי המשפחה המבקשת ממנה לגלם עבורם תפקידים בתסריט של סרט אימה. (את זה לא נראה. זה מופיע בסרט או בתסריט של דמות האב ב”חיי מדף” והוא שומר את זה לעצמו)

בין הסרטים, הפרויקט המתמשך “ברוקן קייפייב”. הפרויקט, שנעשה בשיתוף עם עדי עמרי, הוא פרויקט עם קו נרטיבי שמגולל באופן מאתגר את סיפורם של האחים ואן אריק, משפחת המתאבקים מדאלאס, טקסס, שילדה ישראלית בשם פתי אוהבת ומעריצה. פתי רוצה להשתייך למשפחה המיוחסת של המתאבקים, זה חלום נעוריה. פנטזיה שלובשת צורה של סיפור דמיוני אוטוביוגרפי, דרכו קרן מצלמת, מתעדת. אחד אחד, בני משפחת המתאבקים מתאבדים. זאת לא בדיה. קרן מחפשת משפחות אחרות איתן ודרכן תוכל להבין את מקומה. קרן מוכרת את עצמה לדעת. “מה יש לא לאהוב בה (בטריקסי)”, אומר דני.

לאה ודיאגו (סלה-מנקה)

Hospitality
Room

MONROE

Trixie, 1986

Trixie, 2016

thank you and goodbye

